మగవారికి మాత్రమే

హత్య జరిగింది. అపరాధికి యిన్నాళ్ళకి తగిన శిక్ష దొరికింది. ఆ నల్లని దుర్మార్గురాలు ఆఖరికి పీకపిసుకబడి రక్తం కక్కి చచ్చింది.

విశ్వం లైటు వెలిగించాడు. దుప్పటిమీద అక్కడక్కడ ఎర్రని మరకలు. ఇంకా వీపుమీద ఏదో పాకుతున్నట్లే ఉంది. అబ్బ, ఏం నల్లులు, ఏం నల్లులు బాబూ !

నిజంగా దేవతలు ఎంత తెలివైనవాళ్ళు! ఏంచేస్తారు మరీ, నల్లిలేని జాగా వాళ్లకెక్కడా కనిపించివుండదు. స్ప్రింగు డబుల్‌కుషన్ మొదలు రోజ్‌ఉడ్ కాట్ వరకూ, పట్టెమంచం మొదలు పందిరిమంచం వరకూ అన్ని రకాల శయ్యలూ చూసేవుంటారు. హాయిగా నేలమీద పడుకోడానికికూడా వాళ్ళకి మనస్కరించలేదు. ఏ మూలనుంచి వచ్చి అంట పొడుస్తుందో! ఈ నల్లిబాధ పడలేక శివుడు మామగారి కొండమీద మంచుమేడ మీద పక్కేశాడు. విష్ణుమూర్తి పాలసముద్రంలో పాము మీద పవ్వళించాడు. సూర్యచంద్రులు ఆకాశంమీద బిచాణా వేసి మరి దిగుతే ఒట్టు. ఇలాంటి విషయాన్ని అనుభవించి పలవరించిన కవి చమత్కారానికి ఒక్క నమస్కారంగాని...మానవ మాత్రుడైన విశ్వానికి మరి కన్ను మూత పడలేదు. అలా లేస్తూనేవున్నాడు, అలా గోక్కుంటూనే ఉన్నాడు, అలా పక్క దులుపుకుంటూనే వున్నాడు...అలా ఆలోచిస్తూనే ఉన్నాడు.

వారానికో మారు బాగా కీ యిస్తే మళ్ళీ చెప్పకుండా పని చేసుకుపోయే ఇంటివారి గోడమీద టిక్కుటిక్కు టక్కులాడి ఆరుసార్లు టంగ్ టంగ్ మనిపించేవరకూ విశ్వం వింటూనే వున్నాడు. జతలేని అతి

బాధలో, శశి లేని నిశిరాత్రిలో బ్రహ్మచారితో సహచారిగా ఊకొట్టేదీ జోకొట్టేదీ గడియారంవారి గంటమ్మ ఒక్కర్తేనేమో!

ఇంటి ఆయన జానకిరామయ్య గుఱ్ఱు యింకా స్పష్టంగా వినిపిస్తూనే ఉంది. ఇవతల గదిలో తను తెల్లవార్లూ నల్లిబల్లితో జాగారంచేస్తే-పక్క గదిలోనే పడుకున్న ఆయన రాత్రి ఎనిమిదింటికి పడుకుని ఆరింటి కెలా లేస్తున్నాడూ? ఆ ఆరింటి కయినా ఆ యిల్లాలు అదేం అపరూపమోగాని ఆయన్ని లేవనియ్యదే!

'పడుకోండి, పడుకోండి...ఇంకా ఆరే అయింది...అప్పుడే లేచి ఏం చెయ్యాలీ...అబ్బా, ఏమిటమ్మా పాపా ఆగోల...నాన్న పడుకున్నారు ఊరుకోవే. లేచిందగ్గర్నుంచీ నిమిషం విశ్రాంతి ఉంటేగా...పడుకోండి' ఆవిడ అతని పీకలవరకూ రగ్గుకప్పి పిల్లనోరు నొక్కి తలుపు జేరేసేది! ఇవేకాదు. ఆయన హాయిగా నిద్రపోడానికి ఆవిడ పడే తాపత్రయం ఇంతా అంతా కాదు. రెండు రోజులకోసారి మంచం పట్టెడ విప్పేసి ఉతుకుతూ ఉంటుంది. ఎండలో పట్టెమంచం తిరగేసి పెడుతూంటుంది. కోళ్ళకింద పిడకలు పెడుతూంటుంది. వేణ్ణీళ్ళు సలసలా కాగేవి తెచ్చి మంచంకోళ్ళ మూలలో పోస్తూ ఉంటుంది. నాలుగుకోళ్ళ కిందా డబ్బాలలో నీళ్ళు పెడుతూంటుంది. నల్లిని నాశనం చెయ్యడం తప్ప ఈవిడకి పనిలేదా అని పిస్తుంది. అయినా చేసింది తక్కువే అని ఆవిడ అభిప్రాయం.

''అబ్బబ్బా...మా యింట్లో ఈ నల్లులు బాగా ఎక్కువైపోయాయండీ...ఆయన ఆఫీసుపని చేసుకుని అలసలసి వస్తారా, కాస్సేపు కన్నుమూస్తే మాంచి నిద్రవేళ లేచి కూచుంటారు. 'ఇదుగో బల్లీ, అదిగో నల్లి' అనుకుంటూ 'వీపుమీద ఏదో పాకుతున్నట్టుంది...ఇదిగిదిగో యిక్కడ...ఇటువైపు గోకు...గట్టిగా...' అంటూ, 'దొరికిందా దిక్కుమాలిన ముండ. దీని ముఖం మండ. నలిపెయ్యి, రాసెయ్యి' అనుకుంటూ,

ఎంతకని ఈ నల్లులవేట ? అక్కడికీ నాలుగుకోళ్ళ కిందా గిన్నెలతో నీళ్లు పెడితే ఆ సంగతి కనిపెట్టేయి కాబోలు—దూలం ఎక్కి సరిగ్గా మంచంమీద ఒకటి ఒకటీ రాలుతున్నాయి ! ఇంకేం దారి ! ఆయన ఆఫీసుకి వెడితే కుర్చీకింద కుషనులో నల్లి. ఇంటికి వస్తూంటే బస్సు సీటులో నల్లి. కాస్సేపు ఏ మేటనీకో వెడితే సినిమాలో నల్లి. ఇంటికివచ్చి కాస్సేపు రెస్టు తీసుకుందామనుకునేసరికి అక్కడ కూడా ఈ నల్లి చెల్లో తల్లో తయారయితే ఎలా చెప్పండి ? అందుకనే ఎంత జాగ్రత్తయినా పడుతున్నాను. పడతాను. మీలాంటి చదువుకునే కుర్రాళ్ళకేం తెలుస్తాయి ఇలాటి బాధలు ? రాత్రి పడుకుని పగలు లేస్తారు" అంది ఆవిడ ఒకసారి విశ్వంతో.

అవునవును ఎవరిబాధ ఎవరికి తెలుస్తుంది ? కూతుళ్ళు లేనివాళ్ళ కేంతెలుసు అల్లుళ్ళబాధ? అయినా ఈవిడకి మొగుడంటే ఎంత అనురాగం, ఎంత అభిమానం, ఎంత అపురూపం ! అందరు ఆడాళ్ళూ అలాగే ఉంటారా ? ఎందుకుండరూ, రేపొద్దున తన...

గులాబీల పరిమళం, జిలేబీల మధురసం ఒక్కసారి పలకరించి విశ్వం మనసు పులకరించింది. మెరుపు జోల... వెలుగు దోల ... ఎప్పుడు, ఎప్పుడొస్తుంది ఆ వలపుబాల ? ఆరుగంటల తరువాత విశ్వం కనిన పగటికలల్లోంచి మందయాన మందమంద మందలింపులు ఎన్నో వినపడ్డాయి.

'అబ్బా...ఏంమొగాళ్ళు బాబూ మీరు !...అయిదు నిమిషాలు ఆడ దిక్కు లేకపోతే గట్టునపడ్డ చేపల్లా విలవిల్లాడి పోతారు...ఏమిటిది ? మానవమాత్రులు నివసించే కొంపేనా యిది?...ఎవర్తి కాపురం చేస్తుందండీ మీతో యిందులో...రామ రామ...దీన్ని తుడిచి ఎన్నాళ్ళయింది ?'

'చంటిపిల్లాడిలా యిలాగేనా కాలేజీ పుస్తకాలు చిందరవందరగా పారెయ్యడం ? ఈ నోట్ బుక్ యిలాగేనా సగం తెరిచి ఓ మూల

పారెయ్యడం ? ఈ సిగరెట్టు పీకలన్నీ ఇంత జాగ్రతగా దాచా రెందుకూ ? మీకు పుణ్యముంటుంది. ఓసారి అవతలి కెడుదురూ బాబూ, కాస్త గది దులిపి శుభ్రంచేస్తానూ...ఈ గది తుడవగా వచ్చినమట్టితో రెండు మట్టి యిళ్ళు కట్టించొచ్చు...'

'ఎక్కడ చూసినా ఏం మరకలమ్మా గదిలో...కాఫీ మరకలు, నూనె మరకలు...సిరా మరకలు, సిగరెట్ల పీకెలు తుడిచిన మరకలు...నావల్ల కాదు బాబూ యీ గదిని బాగుచెయ్యడం...

ఇంటిశుభ్రం లేకపోయింది సరే, వంటి శుభ్రమేనా లేదమ్మా ఈ మనిషికి...ఇంకా అలా చూస్తారేమిటండీ ఇస్పేటు ఆసులా మొహం మీరూనూ ! బేడ డబ్బు లిచ్చుకుంటానుగాని ఆ జాతీయ క్షౌరశాలలో గడ్డం గీయించుకురండి. ఆ తల కాస్త పైకి దువ్వుకోండి చూళ్ళేకుండా ఉన్నాం...కొంచెం పౌడరద్దుకోండి మరేం పాపకార్యం కాదు.'

'చాలుగాని ఆ పక్కమీంచి కాస్తలేచి యివతలికిరండి...రమ్మంటే... ప్లీజ్...ఇదేంమంచం బాబూ ఈ కన్నాలలో నల్లులేం ఖర్మ...బల్లులూ... ఇంకా చెప్పాలంటే పిల్లులే పడతాయి...లేవండి దులుపుతాను...అబ్బ... లెమ్మంటే'

'ఎక్సలెంట్ !' అని తనకు తెలియకుండానే అరిచాడు విశ్వం... దానితో అతని కలలోని వెలలేని దృశ్యం అదృశ్యమైంది. 'ఎంత హాయి ! ఏమిజాయి !' అనుకున్నాడు విశ్వం. అతని కంటికి అప్రయత్నంగా నవారుమీద పచారుచేస్తున్న నల్లి కనిపించింది. హత్యపైహత్య చెయ్య డానికి అతనికి ఇష్టం లేకపోయింది. 'ఇంకెన్నాళ్ళే నీ ఆటలు ?' అని మాత్రం అతని మనస్సు సగర్వంగా ప్రశ్నించింది. దానిమీద కసికొద్దీ అన్నట్టు అప్పటి కప్పుడు వాళ్ళమ్మకు ఉత్తరం రాశాడు.

'అమ్మా నే నిదివరకు రాసిన ఉత్తరం అందేఉంటుంది. ఫ్రెండ్సుమధ్య సిగ్గుపడి అలా రాయవలసి వచ్చింది...మరోలా అనుకోవద్దు. నీవు కోరిన విషయం నాకేం అభ్యంతరం లేదు...పెద్దవాళ్ళు నువ్వు అన్నయ్యా ఎలా అంటే అలాగే...బియ్యా పూర్తయిందాకా ఆగాలనే పట్టింపుకూడా నాకు ఇప్పుడు లేదు...ఎప్పుడు రమ్మంటే అప్పుడు వస్తాను.

—విశ్వం

* * * *

అవతల గొళ్ళెం పెట్టిన చప్పుడైంది. పెళ్ళి అయినవారి అనుభవాలు అవనివారి అంచనాలూ... అమ్మలక్కల తలపులన్నీ తలుపు దగ్గరే ఆగిపోయాయి. లోపలికి వచ్చింది, బయటకు వెళ్ళలేనిది శేషులు ఒక్కతే. అనుభవంలేకో ఆనందం భరించలేకో అయిదు నిమిషాలు ఆలోచించి పానుపుమీద విశ్వం...ఒణికిపోతున్న 'క' భాషలో హాస్యం తొణికించాడు. 'కక కబు కరు'

లతాంగికాని ఆ అమితాంగి మింగినట్టు చూసింది. చూస్తూ నవ్వింది. నవ్వుతూ దగ్గరకొచ్చింది. ఒస్తూ విశ్వం ధైర్యం ఎక్కువ చేసింది, దానితో అతడు 'బతికుండగా కీర్తిశేషుడైన రంగరాట్కవి' చేత పావలా యిచ్చి రాయించుకుని కంఠతా పెట్టిన ప్రాసబాస కరువుతీరా ఏకరువు పెడదామనుకున్నాడు. 'నా మనసేలు దివానువి, నా ఫిదేలు కమానువి....

'......అవునవును. మీ దాసి సమానని...మీ యింటి జవానుని... అడవిలో మానుని...ఆడదాన్ని నన్నెందుకు ఏడిపిస్తారు ? నన్నెందుకు ఎత్తిపొడుస్తారు ?' ఆ సుకుమారి కుమారి మారి భోరుమంది. బెడిసి గొట్టిన ప్రేమపాఠం కథానాయకుడు ఆ నోరెరగని చిన్నదాన్ని ఊరుకో పెట్టేసరికి చేతి రుమాలుతో తనకళ్ళు అద్దుకోవలసి వచ్చింది.

ఆ తరువాత ఏడు మల్లెపువ్వులెత్తు ఆ ఎట్టి సిన్నది అడిగిన ప్రశ్నలూ చేసిన భోగట్టాలూ చెప్పుకోతగినవి,

"మీ అన్నదమ్ములు ఆస్తి పంచుకున్నారా? ఒక్కొక్కళ్ళకి ఏమాత్రం ఒస్తుందీ? ఇంతకీ ఈ యిల్లు ఎవరికీ?'

'మావగారు అత్తగారిమాట జవదాటరుట. నిజమేనా?'

'అన్నట్టు మీ అమ్మగారి కేమాత్రం నగలున్నాయి? ఆవిడ తరువాత ఎవరికి వస్తాయో!?'

'మీ పెద్దక్కయ్య మొగుడు చిన్నప్పుడే పోయాడా? ఆవిడకి అత్తగారి వైపున ఏంరాదూ? మరి ఎప్పుడూ యిక్కడే ఉంటారేం?'

'మీ చిన్నక్క మొగుడికి ఎంతజీతం? ప్రతి పండుక్కీ యిక్కడికి పిలుస్తారా? బట్టలూ అవీ బాగా పెడతారా?'

'మా తోడికోడలు పురుడు యిక్కడే పోసుకుందిటేం? మా అత్తగారు పంపరా? వాళ్ళు తీసికెళ్ళరా?'

'మీరంటే యింట్లో అందరికీ యిష్టమేనా?...యింటికోడల్ని కాబట్టి తెలుసుకుందామని అన్నీ బాధ్యతగా అడుగుతున్నాను. మరోలా అనుకోకండి సుమండీ'

విశ్వం యీ ప్రశ్న లన్నిటికీ జవాబులు చెబుతూ మొట్టమొదట 'బహు విధాలా భారీగా తోచే భార్యని భరాయించడం భారం కదా!' అని ముక్కుమీద వేలేసుకున్నాడు. తరువాత 'శతవిధాలా సహధర్మచారిణి అయినదాన్ని అనుమానించడం నేరంకదా!' అని గుండెమీద చెయ్యేసుకున్నాడు. అన్ని జవాబులూ విని శేషులు మొహం విచారంగా ఉండడం అతనికి ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

'ఎండలోంచి నీడలోకి వచ్చాననుకున్నాను ... నీళ్ళల్లోకని నా కేం తెలుసూ? మా అమ్మకి మేం ఎనమండుగురం ఆడపిల్లలం. మా చిన్నక్కకి ఏడుగురు ఆడపిల్లలు. మా బుల్లక్కకి అయిదుగురు. నాకు కనీసం నలుగురు ఆడపిల్లలైనా పుడతారు. మీ చదువూ ధోరణీ చూస్తే మీ జీతం

నాలుగొందలు దాటేటట్లు కనపడదు...వచ్చే పొయ్యే కొంప...లెక్క చూస్తే మనిషికి ఎకరాన్నర రాని ఆస్తి...సరి...మీ పెద్దక్క, పిల్లలు తప్పరాయె...ఇక యీ పిల్లలకి పెళ్ళిళ్లు ఎలా చేసేది? ముద్దూ ముచ్చట్లూ ఎలా తీర్చేది?'

ఆడాళ్ళని పాటలగంధులు అంటారు. 'మాటల గ్రంధులు' అని ఎందుకనరో అనుకున్నాడు విశ్వం. పెళ్ళినాటి ప్రమాణాలు సంస్కృతం. మనకి బోధపడవు (సినిమా చూస్తే తప్ప) అయితే కార్యంనాటి కబుర్లు ఇంత ప్రాకృతమా?

విధి కృతం యింత వికృతమా: అనుకున్నాడు విశ్వం.

* * * *

అయిదేళ్ళు గడిచాయి. విశ్వం యిప్పుడు అసిస్టెంటు యింజనీరుగా రెండువందల యాభై డ్రా చేస్తున్నాడు. బుద్ధిగా లక్షణంగా అయిదుగురు పిల్లలతో తలపంచి కాపురం చేస్తున్నాడు. అతని జీవితంలో చెప్పుకోదగ్గ మార్పులేవీ లేవుగాని ఒకనాడు బస్సులో యింటికి వస్తూంటే అతనికి రోడ్డుమీద తను కాలేజీ చదువు వెలిగించే రోజులో అద్దెకున్న యింటాయన కనిపించాడు. పలకరిద్దామనుకొనేసరికి బస్సు కదిలి పోయింది. ఆ యిల్లు... ఆ యింటావిడ...తనగదీ...నల్లుల మంచమూ యివన్నీ ఒకదాని తరువాత ఒకటి జ్ఞాపకంవచ్చి భారంగా అడుగులు వేసుకుంటూ యిల్లు చేరుకున్నాడు...అయిదు నిమిషాలు ఆ పీటమీద ఏం కూచున్నాడో నాలుగు మెతుకులు ఎంగిలిచేసి లేచి గదిలోకివెళ్ళి పరధ్యానంగా పడుకున్నాడు... అయిదు నిమిషాలు ఏం సుఖపడ్డాడో అంతే...ప్రవేశించింది... తగనిగోల...ఉఱుముడోల...పిడుగుబాల!

'మూడోవాడికి నాలుగురోజుల్నుంచీ చెవి పోటుగా ఉంది, ఆ చలపతి రావుకి చూపించమంటే...అరే అప్పుడే పక్కమీద పానుపేశారా? ఇంత

పట్టించుకోకపోతే నే ఎలా చావనండీ? చంటివాడికి హార్లిక్స్ తెచ్చారా? అబ్బే, ఎందుకు తెస్తారూ? అన్నిటికీ నే ఉన్నాగా జీతంలేని నౌకర్నీ! బెల్లంకొట్టిన రాయిలా మాటాడరేమండీ? ఆఖరికి యిలా కొరకరాని కొయ్యలా మేలిరకం మేకులా తయారయ్యారేమండీ! సంసారంలో మొగుడూ పెళ్ళాలు ఒక ఒరలో కత్తుల్లా ఉంటే ఎలాగండీ, ఒక కాడి ఎద్దుల్లా ఉండాలిగాని...అంటే అనుకోకూడదుగాని మా బుల్లెక్క కాపురంచూస్తే ముచ్చటేస్తుంది...దాని మొగుడు అది గీచిన గీటు దాటడు...అదే బంగారపు పువ్వుల పూజ చేసిందో...నా లాంటి దిక్కు మాలిన దానికి అంత అదృష్టమా! అయ్యో అమ్మా, పుట్టగానే నా పీక ఎందుకు పిసికేశావు కాదే!'

వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తున్న శేషులువైపు విచిత్రంగా చూశాడు విశ్వం... అతనికి అప్రయత్నంగా నల్లులు జ్ఞాపకం వచ్చేయి. నల్లి పుట్టుక గురించి అతడు చదివిన కథ ఒకటి అతన్ని వెక్కిరించింది. ఈ రోజులోకి కాస్త తెగించి తెనిగిస్తే ఆ కథ యిలా చెప్పుకోవచ్చు.

ఓ తల్లికి ముగ్గురు కూతుళ్లు. ముగ్గురికీ పెళ్ళిళ్ళుచేసి కాపురానికి పంపిం దావిడ. ఆరునెలలు తిరక్కుండా అనుకోకుండా ముగ్గురూ ఒక్కసారే పుట్టింటికి తిరిగి వచ్చి 'అమ్మా!' అని బావురుమన్నారు. ఒక్కొక్కరూ తమ బాధలు వెళ్లబుచ్చారు.

'ఈ మధ్య నాకు కాస్త జలుబుగాఉండి నేరకపోయి మీ అల్లుడుగార్ని అడగలేక అడగలేక 'కాస్త చెయ్యి కాల్చుకుందురూ' అన్నా. చేశారు తల్లీ వంటా, మన యింటా వంటాలేదు...ముద్ద నోట్లో పెట్టుకుంటే కిందకి దిగదు, పైకిరాదు ... నా తల కొట్టేసినట్టయిపోయింది ... రేపొద్దున మా స్నేహితురాళ్ళు నలుగురూ కలుసుకుని మాటాడుకుంటున్నప్పుడు 'ఏమే, మీ ఆయనకి నాలుగు పనులూ వచ్చా?' అని అడుగుతే ఏం జవాబు

చెప్పను ? మా ప్లీడరుబావ ఎనిమిదయ్యే సరికల్లా పీటా కంచం వేస్తే... మా అక్కయ్య లేవలేక లేవలేక కళ్ళు తిరుగుతూ ఒళ్ళు తూలుతూ ఎలాగో కూచుని అర్ధసేరు పైమాటగా ఖాళీ చెయ్యడం మనం ఎరగనిదా? అంతేగాని ఏదో చెప్పక చెప్పక పని చెబితే ఇలా తగలేస్తే పడగలమా ? అక్కడ నిలబడగలమా ?...ఈయన పగవాడుగాని మగవాడు కాదనిపించి లేచి చక్కావచ్చేశా నంతే.'

'అయ్యో బతుకు ! చెబితే మా ఆయన సంబడమే చెప్పాలి. ఆయన ఆజన్మ విరోధిగాని భర్తకాదు. లేకపోతే 'అయ్యో తీగెలాంటి మనిషే, పువ్వులా వాడుకోవాలే' అన్న జ్ఞానం ఆయనకుంటేగా ! మీరు చెబుతే నమ్మరు. మూడు పేటల చంద్రహారం తెచ్చి మెళ్లో పడేశారమ్మా... ఈ బరువుకి ఈ సుకుమారి ఓపగలదా లేదా అని ఉండాలంటావా ? ఇంకేం చెప్పను...మెడ సోడావేసిన అప్పడంలా దద్దుర్లెక్కిపోయింది. ఇక తల నొప్పి ఏమిటో నే చెప్పలేను. పదిమైళ్ళ దూరంలో ఉంది పోనీ ఓసారి విశాఖపట్నం తీసుకెళ్ళి మెడా అదీ ఎక్సురే తీయించాలంటావా ? అంత సరసత ఏదీ ? ఆఖరికి 'తీసుకోండి యాస్ప్రో' అని ఆ రేడియోవాళ్ళ నోటమ్మటేనా వచ్చిందిగాని ఆయన నోటమ్మట రాలేదు. ఇక ఈ కోత పడలేకపోయాను. చాలుతల్లి చాలు...సంసారం అంటే ఇంత అంధకారం అని పోల్చుకోలేకపోయాను...తిన్నగా యింటికి టిక్కెట్టుచ్చుకున్నాను.'

'ఎందుకర్రా మీ వెర్రిగాని మనసూ మనసూ కలవకపోయాక ఒకరి నొకరు పోల్చుకోలేకపోయాక సంసార గృహాలకన్న సన్యాసి మఠాలు నయంకదూ ! చిన్న పనితో మా ఆయన హుందాతనం బయటపడింది. ఏదయినా ఎన్నాళ్ళులెండి ! అంగుళం కోటాకొడితే అగ్గిబరాటాలాంటి అసలు రూపం దాగుతుందా ? మా అత్తగారి ఇంట్లో అందరం కలిసి వున్నంతకాలం నేను పట్టించుకొనేలేదు. ఈమధ్య మేం వేరింటి కాపురం

వెలిగించాంకదూ... మొదటిరోజు ముచ్చట...ఏమీ లేదు, తెల్లారేసరికి ఎనిమిదిన్నరా అవకుండా లేచిపోతానా ... లేచి వీధిలోకి మొహం కడుక్కుందామని వచ్చాను. మరచెంబుతో నీళ్ళు...పక్కని ఏడుకాన్ల టూత్ పౌడరు పొట్లం ఉన్నాయి...చేతిలో కత్తివుంటే అప్పుడే పొడుచుకు చచ్చేదాన్ని...పరువు, మర్యాద, కుటుంబగౌరవం, స్టేటస్, ప్రిస్టెజ్ ఈయన కొంచెమేనా ఆలోచించారా ? రాజకుమార్తెకి పచ్చగడ్డి పెడతారా ? ఇంత సాహసమా ! ఇంత అవమానమా ! అంత దిక్కులేక వీళ్ళ పంచ చేరేననుకున్నారా ? కాల్గేట్ టూత్‌పౌడరు అక్కడ పెడితే కాళ్ళతో తన్నే సేదానినే నా మర్యాద ఏడు కాన్లతో కొలుస్తారు ? అమ్మా, యేంచెప్పను : కునుకు కరువైపోయింది, కడుపు చెరువైపోయింది, బతుకు బరువైపోయింది ఎవరైనా ఎన్నాళ్ళు భరిస్తుంది చెప్పు ?'

మళ్ళీ ముగ్గురూ ఒక్కసారి 'బావురు'మన్నారు. తల్లికూడా శ్రుతి కలిపింది. ఎలాగో నిలదొక్కుకుని ఆమె అంది :

'అయ్యో, తల్లి ఎంతెంత కోతలుపడ్డారే అమ్మా, పడి ఇంకా ఎలా బతికున్నారే మా అమ్మా ! ఎంతటి ఓర్పేతల్లీ మీది ! సీతను మీ పక్కన నిలబెడితే సిగ్గుతో తలవొంచుకోదుటే ! మన కథలు వింటే తడారిపోయిన ఎడారి భూదేవి గుండె అయినా భళ్లున బ్రద్దలవదుటే ! ఎవరెవరికో యెందుకు, ఈ మధ్య మీ నాన్నా ఇలాగే తయారయ్యారు. ఏమీలేదు, ఈ మధ్య యిద్దరం భోజనాలుచేసి వీధిలో కూచుని కబురు చెప్పుకొంటున్నాం. అలా సినిమాబండి వెళ్ళింది. 'మావా ఒకింటి అల్లుడే' అనే సినిమా. నాకు మాత్రం చూడాలని ఉండదా చెప్పు ? మీ నాన్నలాంటి గుడ్డివాళ్లు కానుకోలేరనే దాని మీద తాటికాయలంత అక్షరాలతో 'నేడే చూడండి' అని రాశారు. ఆవాళే చూడకపోతే వాళ్ళేమనుకుంటారు చెప్పు ? ఆవాళ లేదు, మర్నాడు లేదు, మూడోనాడు లేదు ! ఇహ ఈ రంపపుకోత భరించ

లేకపోయాను. ఒక్కటి చెబుతా వినండి, అమ్మా, మొగాళ్ళు అంతా మోసగాళ్ళు... మొదటి రకం మొసళ్లు. ఆడాళ్లు అంతా అమాయకురాళ్లు. అడుగడుగునా ఆరళ్లు...ఈ కాపురాల తీపులింక చాలుగాని పదండి అమ్మమ్మ దగ్గరికి పోదాం.'

'ఆగండి' అని అటకాయించాడు అన్ని చోట్లా తిరిగే ఆదిదేవుడు. 'మీరు ఒకచోటికి వెళ్ళి సుఖపడేదేమిటి? అంతులేని మీ అసంతృప్తి తీరేదేమిటి? గొంతెమ్మ కోర్కెల కోమలాంగు లందరూ నల్లులై నశించండి' అని శపించాడు. అంతే వాళ్లు నల్లులయి పోయారు.

* * * *

చిన్నప్పుడు ఈ కథ విన్నప్పుడు విశ్వం 'బలే బలే' అని సంతోషించాడు. ఇప్పుడు 'అరే, అరే' అని విచారించాడు. ఈ పరిస్థితిలో అతని కీ కథేం నచ్చలేదు. ఎంత రక్తం తాగినా నల్లికి సంతృప్తిఉండదు. ఇంకా కుడుతూనే ఉంటుంది. దాని దాహం తీరకుండానే మనం చంపేస్తాము. అలా దాహం తీరని నల్లులన్నీ...ఆడవాళ్ళయి పుడతాయి. అవును...అదే నిజం...ఇంటి పనులన్నీ చేసుకొచ్చి మళ్ళీ శేషులు అందుకుంది!

'ఇంగితజ్ఞానం లేకపోయాక ఇంజనీరు అవుతేనేం, ఇంగ్లండు కెళ్ళి తిరిగొస్తేనేం? మా చిన్నన్నయ్య రామకృష్ణ పేసయింది బియ్యేడీ అయినా కలెక్టరు భోగం అనుభవిస్తున్నాడు. వాడూ, మా వదిన శారదా సినిమా కెడుతూంటే చూడ వేడుకగా వుంటుంది. నేనూ ఉన్నాను... ఏ వేళ చూసినా వేవిళ్లూ పురుళ్లూ అనుకుంటూ... నేనూ పిల్లలూ ఖర్మంచాలక రిక్షా ఎక్కి సినిమాకి వెడితే వేరే బొమ్మలకొలువు పెట్ట నక్కరలేదు...చూసి నవ్వనివాడిది పాపం...ఎందుకొచ్చిన బతుకిదీ!'

శేషులు అరచి అరచి పడుకొన్న తరువాత విశ్వం ఆలోచనలు మళ్ళీ తలెత్తాయి. నిజం చెప్పాలంటే నల్లి బాధపడలేక అతను పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. నల్లి బాధ పోయిందా? అతను లైటువేసి చూశాడు. ఆవాళ తనమీద కోపం వచ్చి శేషులు ఫోంచేయలేదు...నల్లని చీర కట్టుకుంది... సరిగ్గా చూస్తే ఎలా ఉందీ? నల్లి! విశ్వం ఏడవలేక నవ్వుకున్నాడు... మొగవాడు ఎంత వెట్టివాడు! ఎక్కడో బస్సులో, ట్రాములో, రిక్షాలో సినిమాలో, ఆఫీసులో, స్కూలులో, హోటలులో నల్లి ఉందని భయపడి ఇంటికొస్తాడు. నిజానికి ఎక్కడుంది నల్లి? తన పక్క పక్కనే... పక్కలోనే!